

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 265/03-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. decembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Združenia – TOKAJ, spol. s r. o., Košice, Čajkovského 4, zastúpeného advokátom JUDr. R. K., K., ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sž 42/02, 6 Sž 143/02 z 27. novembra 2002, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Združenia – TOKAJ, spol. s r. o., o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. novembra 2003 doručená sťažnosť Združenia – TOKAJ, spol. s r. o., Košice, Čajkovského 4 (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. R. K., K., ktorou namieta porušenie svojho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sž 42/02, 6 Sž 143/02 z 27. novembra 2002.

Porušenie svojho práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy vidí sťažovateľ v nasledovnom, ním opísanom skutkovom stave.

Sťažovateľ podal 30. júna 2000 najvyššiemu súdu žalobu proti Colnému riaditeľstvu Slovenskej republiky (ďalej len „colné riaditeľstvo“) o preskúmanie zákonnosti jeho rozhodnutí sp. zn. 15864/00/1-1573/2000/1 z 5. mája 2000 a sp. zn. 15852/00/1-1572/2000/1 z 9. mája 2000, ktorými boli potvrdené rozhodnutia o vymeraní colného dlhu sťažovateľa. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 SŽ 140-141/2000 z 25. októbra 2000, ktorý bol sťažovateľovi doručený 13. novembra 2000, zamietol sťažovateľovu žalobu z 30. júna 2000 ako nedôvodnú.

Na základe podnetu sťažovateľa podal generálny prokurátor Slovenskej republiky proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6 SŽ 140-141/2000 z 25. októbra 2000 dňa 12. novembra 2001 mimoriadne dovolanie, lebo podľa jeho názoru najvyšší súd nepostupoval v súlade so zákonom. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. M-Sždov 17/01 z 28. februára 2002 zrušil rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6 SŽ 140-141/2000 a vec vrátil senátu najvyššieho súdu 6 SŽ na ďalšie konanie s účinkami podľa § 243d ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Sťažovateľ podaním najvyššiemu súdu z 18. novembra 2002 zopakoval svoju argumentáciu, zotrval na pôvodnom petite a uplatnil trovy konania spočívajúce v nákladoch právneho zastúpenia vo výške 15 930 Sk.

Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 SŽ 42/02, 6 SŽ 143/02 z 27. novembra 2002 zrušil napadnuté rozhodnutie colného riaditeľstva, čiže vo veci samej v plnej miere vyhovel sťažovateľovi.

Zároveň však žiadnemu účastníkovi nepriznal náhradu trov konania, a to napriek tomu, že sťažovateľ bol v konaní plne úspešný. Rozhodnutie o trovách konania zdôvodnil tým, že sťažovateľ nesplnil povinnosť uloženú colným orgánom preukázať kvalitu ním deklarovanú v colnom vyhlásení, čím spôsobil zbytočné prietahy súdneho konania (§ 250k ods. 1 OSP).

Sťažovateľ podal generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky 17. marca 2003 podnet a po jeho odložení 18. augusta 2003 opakovaný podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6 SŽ 42/02, 6 SŽ 143/02 z 27. novembra 2002. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) listom z 2. októbra 2003 oznámila sťažovateľovi, že trvá na spôsobe vybavenia jeho prvého podnetu a mimoriadne dovolanie nepodá.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 SŽ 42/02, 6 SŽ 143/02 z 27. novembra 2002, aby uvedený rozsudok zrušil v časti výroku o trovách konania a v tejto časti vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň sa domáha primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 100 000 Sk a náhrady trov konania.

Sťažovateľ si je vedomý dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, ktorá je zakotvená v § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Tvrdí, že ju zachoval, lebo podľa jeho mienky začala plynúť, až keď mu generálna prokuratúra oznámila, že ani na základe jeho opakovaného podnetu nepodá proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6 SŽ 42/02, 6 SŽ 143/02 z 27. novembra 2002 v časti týkajúcej sa trov konania mimoriadne dovolanie. Sťažovateľ odôvodňuje svoj postup tým, že sa snažil pred podaním sťažnosti ústavnému súdu vyčerpať všetky opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie bol oprávnený (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či má sťažnosť všeobecné a osobitné náležitosti (§ 20, § 50 zákona o ústavnom súde), či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným, podaná oneskorene a či nie je zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd nepovažuje podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi za prostriedok nápravy, ktorý musí sťažovateľ vyčerpať skôr ako sa obráti na ústavný súd (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), lebo o podaní mimoriadneho dovolania nerozhodoval sťažovateľ, ale generálny prokurátor, od ktorého uváženia a rozhodnutia záviselo, či podá alebo nepodá na základe sťažovateľovho podnetu mimoriadne dovolanie. Podnet na podanie mimoriadneho dovolania nie je prostriedkom, ktorý má sťažovateľ k dispozícii na ochranu svojich práv, lebo sa ním priamo neobracia na orgán, ktorý môže o jeho právach konať a rozhodnúť, a mimoriadne dovolanie nie je prostriedkom, ktorý má k dispozícii sťažovateľ.

Keďže ústavný súd nepovažuje podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi za prostriedok ochrany sťažovateľových práv podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, tak lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy nezačala plynúť negatívnym vybavením sťažovateľovho opakovaného podnetu generálnemu prokurátorovi na podanie mimoriadneho dovolania, ale dňom 5. marca 2003, t. j. dňom právoplatnosti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6 SŽ 42/02, 6 SŽ 143/02 z 27. novembra 2002, ktorý mu bol podľa jeho vlastného tvrdenia doručený 5. marca 2003.

Od právoplatnosti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6 SŽ 42/02, 6 SŽ 143/02 z 27. novembra 2002, t. j. od 5. marca 2003 do 10. novembra 2003, keď sa sťažovateľ obrátil na ústavný súd, uplynulo oveľa dlhšie obdobie ako dva mesiace. Preto je sťažnosť podaná oneskorene.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2003